

Omegawill

3.

Poigret a fájdalom és a megkönnyebbülés bűnös viszonyáról magyaráz a Lánynak egy kedves kisvendéglő leghátsó asztalánál. A fal túl színes, így Poigret szenvtelen arca inkább komikus, a Lány haja viszont kivetkőzik eredetiségéből és már-már érdektelenül szürke foltokban szálldogál. Ő maga mozdulatlan. Bambul a két asztallal arrébb terpeszkedő három srácra. Poigret megtehetné, hogy feláll, fizet és távozik, de mivel nem hisz az efféle teátrális megnyilvánulásokban, a helyén marad, kivált, hogy nem szerelmes a Lányba, nincs miért zöld szemű szörnné változnia.

Féltékenynek lenni annyi, mint veszíteni, kacagja Feuilleton, mialatt egy elsőszámú gyanúsított lakása felé autóznak. Poigret zörgeti az álkulcsot a zsebében, és a helyesírási szabályzatot lapozgatja. Az egyetemesség szubjektív igényének objektív testesülését keresi benne, a legutóbbi vitájuk ugyanis olyannyira eltorzult, hogy majdnem ölre mentek, sőt, kis híján kinyírták egymást, vérbő vezércikk lehetett volna belőlük, csak hogy ők nem szeretik a népszerűséget annyira, mint azok, akiket üldöznek.

– Lassan szétszakad a cipőd.

– Tudom. Majd veszek egy másikat.

– Miért nem javíttatod meg? – kérdezi a Poigret-től elkért kulcsokkal babrálva Feuilleton. A zárba illesztené őket.

– Lehet, hogy igazad van – tétovázik Poigret –, de mi a biztosíték, hogy tartósan javítanak?

– Semmi. De mikor is vetted ezt a cipőt?

– Körülbelül egy hónapja.

– Hát akkor meg minek vennél másikat – csillan fel a szemük –, ha ez újként egy taknyos őszi hónapot bírt csak ki? Egyszerűbb megcsináltatni, és akkor olyan lesz. Rendes cipő.

– Hát igen, ha belegondolok, manapság nem lábra gyártják a cipőket, hanem kirakatba.

– Nemcsak a cipőket – fordulnak be a konyhába, ahol meglepődve látják s hallják a fortyogó kávéfőzőt, és Poigret-nak tigrisugrással kell átszelnie a légteret, hogy a fehér fal eredeti színében pompázhasson a továbbiakban is.

Értetlenkedni nincs idő, mert bentről, valamelyik szoba mélyéről kedves és ismerős hang rendelkezik. Poigret készítse el a kávé, míg ő felveszi a világoskék inget. Aztán frissen fürdetett testében kilibeg a Lány. Az első bájos mosoly Poigret pisztolyáé, ahogy ormóttanul fekszik a markában.

– Ki ez? – fordul bociszemű csodálkozásban Feuilleton felé a Lány, majd mindhárman megnyugszanak, és felszabadultan kávéznak.

Ischteny átszellemülten beszél a sikeres akciókról a milliókat képernyő elé ültető Mindenki Műsorában. Poigret nem szeret a tévében lenni, nem szereti a nyilatkozást széles mosolyok közepette, vagy ha nem, hát mord elvontságban. Sehogy. Persze a Lány, ő igen, azért is hozta magával, éppenséggel igen, hiszen a Lány érti, érzi, ízleli, hallja, tudja, mi ez az egész, talán irányítani is képes lehetne, az operatőrökkel is jól elszemezget, ha akar, és miért ne akarna. Mert csak ez számít, az, hogy megnyerő modorban vagy egzotikus nyersességgel meséljenek arról, amit csinálnak, mármint a száfról, a szószról, hogy milyen s mekkora profik, tökéletesek, ontják a vért, törik a csontot, gyúrik a bőrt, az ellenség pedig mindig legalább sorozatgyilkos, megalomán őrült, aki az egész világot el akarja pusztítani, és minden pillanatban rettenetes dolgokat művel növényvel, állattal és emberrel. Aztán, persze, kitüntetések, előléptetések, végül a nyilatkozatok, a beszélgetések, és ha esetleg nem akarná, akkor ki van rúgva, sőt, tönkre van téve, mert ahhoz túl sokat tud, hogy csak úgy elengedjék. Nem kell sokat csinálni, elég egy sokáig húzódó per, aztán mondhat bármit, nem hiteles. Feuilleton azért ügyesen meg

tudja úszni, mindig ő készíti a szervezet számára a kép- és hangfelvételeket.

Poigret bambul. Hol van a lehetőség a felszabadulásra, a kerti asztalkák szétdobálására, a fészülködés megtagadására, a műkörmök, műszempillák malomkővel őrlésére?

Ahogy a haját igazgatja, mintha nem is a Lány lenne.

– Melyiket vegyem fel? – pattan a szoba hátuljában álló, titkos, vészhelyzetekre tartogatott ruhásszekrényhez.

– A sötétkéket ajánlom, jól festenél benne.

– És ez a fekete?

– Nem.

– Hát ez a piros?

– Az vörös. De felejtse el. A kék a jó.

– Hát ez a...

Poigret feláll, leszedi róla az idióta világoskék inget, ráhúzza a sötétkék estélyit, és a tükörhöz tolja. Természetesen nagy az elragadtatás. Aztán a Lány felsikolt. Poigret az arcába néz. A Lány rémülten mered a tükörre, karját az arca elé tartja, hátrálni kezd.

– Nem, nem akarom!

Poigret és Feuilletton meggyőzik az idős bácsikát, hogy a nyomozás folyamán nem viszik be még akkor sem, ha történetesen ő a koronatanú. Az egész apparátus kiköltözik a bácsika tanyájára, pálinkáznak és szalonnáznak, ő pedig mesél és mesél és csak mesél. Elmond mindent vagy szinte mindent, amire emlékszik, amire úgy érzi, emlékszik. Ezalatt Poigret megjavíttatja a cipőjét, alig kell érte fizetnie, azt se egyszerre, és már a harmadik hónapja nyúzza botrányos esemény, váratlan kellemetlenség nélkül.

Nyomozós-lövöldözős filmet mennek nézni, Feuilletton elhossa a barátnőjét is, aki aranyos és kedves, a pénztárnál azonban kiderül, hogy pénzt nem vettek magukhoz. Szerencsére Poigret a közelben lakik. Azonmód pattannak, ám hirtelen éles sikoltás torpantja meg őket. Na, csapat-papot és barátnőt odahagyva vágtnak az utcára, be az első sikátorba, fel a második lépcsőházban, balra a harmadik ajtót belökik, fel a kezekkel, senki ne mozduljon! Ketten ugranak félre, a harmadik löne, de Poigret megelőzi, szétlővi a vállát, közben a másik kettő is tüzel, de kapnak egy-egy sorozatot ők is. Feuilletton felsegíti a Lányt – kábítószer meg ajzószer meg nemi erőszak, az istenit!

Ismét tévéműsor, kitüntetés, széles vigyorgás, csillogás-villogás, Ischteny úszik a boldogságban. A Lány kórházban fekszik, viszonylag jól van. Poigret és Feuilletton átbukdácsolnak a tényeken, fojtogatóvá fülledt stúdiólevegőjüket pezsgőbontással párásítják.